

Medlem kan faa Ministeren til at fortolke Paragraffen paa den Maade. For hvad er det, der staaar i denne Paragraf? Der staaar følgende: „Hvor særlige Omstændigheder taler derfor“ — og „særlige Omstændigheder“ kan det muligvis være, at man opretholder en Lejlighed — „er Kommunalbestyrelserne berettigede til at yde den efterlevende Ægtefælle et Tillæg af 25 pCt.“ Jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen kan faa Ordet „Ægtefælle“ strøget, og saa faar han jo heller ikke sin Fortolkning ført ud i Livet, saaledes at Bestemmelsen om dette Tillæg kommer til at omfatte alle disse Mennesker. Men dertil kommer, at de jo endda ikke er de daarligst stillede efter denne Lov. De Ægtepar, hvor Manden er 65 Aar, men Konen ikke, er langt, langt daarligere stillet, for de skal leve af det samme Beløb, som de ugifte skal leve af, til Trods for at Manden skal føde Konen med, og ogsaa de Ægtepar, hvor kun Konen er fyldt 65, men Manden ikke, er langt daarligere stillede end de ugifte. Altsaa, det ærede Medlem kommer til at udstrække sin Kritik over Aldersrenteloven ogsaa til disse to Slags Ægtepar, thi ellers risikerer det ærede Medlem jo, at Loven bliver en direkte Opfordring til at løbe fra Konen eller fra Manden, fordi man naturligvis bedre kan eksistere, naar man er ene, end naar man skal føde en til.

Det staaar mig ganske klart, at den højtærede Indenrigsminister er nødt til at fortolke Loven saa humant som vel muligt, for ellers strander han paa denne Lov; den kan ikke gennemføres, og hvis man kan komme nogle Aar efter og sige, at saa og saa mange Hundrede gamle er tvunget over paa det offentlige Fattigvæsen, vilde det være en Falliterklæring for en social Lovgivning. Den højtærede Indenrigsminister er altsaa nødt til at finde alle de Fortolkninger, som det overhovedet er muligt at finde, og jeg har da gjort et Forsøg paa at finde, hvad der kan lade sig gøre i den Henseende. En Fortolkning af denne Paragraf vil i nogen Grad kunne hjælpe, for saa vidt den bliver en Regel, men den kan altsaa ikke anvendes overfor dem, der ikke har været gift, og den kan heller ikke anvendes saaledes, at man redder de Ægtepar, jeg her har talt om, og jeg finder det derfor i højeste Grad paa-krævet, at der foretages en Ændring. Det er maaske ikke saa opportunt, ikke saa fornøjeligt for den højtærede Minister at skulle komme i Aar og foreslaa en Ændring, før Loven er ført ud i Praksis; det kan der være noget om, men jeg hørte dog i Aftes en Taler af Partiet Venstre staa op og gøre

sig til Talsmand for, at man hurtigst muligt fik Jagtloven ændret, fordi den var daarlig paa visse Punkter. Og ligesaa vel som man kan ændre Jagtloven, som er en lille Lov, ligesaa vel kunde man gaa til at ændre denne store sociale Lov, naar det maa staa klart for alle, og det tror jeg, det gør, at ellers findes der ikke Redning for disse Mennesker, ellers maa de over paa det offentlige Fattigvæsen. Og selv om vi kan faa den Martin Hansen'ske Fortolkning, under hvilket Navn den vel vil gaa over i Historien, kan vi ikke redde dem.

Den højtærede Minister maa enten fremsætte Forslag til Takstforhøjelse eller til en Genindførelse af Svækkelsesparagraffen. Jeg tror ikke, hvad det ærede Medlem Hr. Hedegaard forleden Dag fortalte os, at de gamle kan faa efter Sygeparagraffen. Med Formandens Tilladelse kommer jeg til at læse denne Paragraf op for at gøre ærede Medlemmer begribeligt, hvad det er, jeg mener. Der staaar: „Kommunalbestyrelsen kan udover det faste Beløb i Sygdomstilfælde tilstaa, naar der foreligger Indstilling fra en Læge, Hospitalsbehandling, Medicin, Bandager, kunstige Lemmer og lignende Ydelser samt lønnet Sygepleje i Hjemmet.“ Det vil altsaa sige, at nu sætter vi den højtærede Minister til at fortolke denne Paragraf; saa kan han ikke fortolke den saaledes, at det er Kommunalbestyrelsen, der bestemmer, hvad de gamle skal have, for det skal være „efter Indstilling fra en Læge“. Altsaa, et gammelt Menneske, der vil holde sig til Sandheden, det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødts religiøse Partifælle f. Eks., et gammelt Menneske, som holder af Sandheden, og som er blevet arbejdsløs, fordi man har faaet et yngre Menneske til at overtage hans Plads, vil ikke gaa op til en Læge og sige: jeg er syg, for derved at faa en Begunstigelse. Dette gamle Menneske er altsaa paa Forhaand udelukket derfra, fordi han vil holde sig til Sandheden. Men heller ikke den, der ikke vil tage det saa nøje med Sandheden, og som maaske vil sige: jeg er nu blevet saa svag, at jeg ikke kan nøjes med de lave Satser, som Loven byder, jeg vil meget henstille til Lægen at blive indstillet til et eller andet, vil kunne faa nogen Glæde deraf. For maa jeg spørge, tror De, at en gammel Kvinde paa 60 Aar har nogen Fornøjelse af at faa Medicin, naar hun er sulten, eller af et Hospitalsophold, naar det, hun trænger til, er varme Klæder? Nej, naturligvis kan man ikke bruge den Paragraf til en saadan Fortolkning, og navnlig kan man ikke gøre det, fordi vi tidligere har haft en anden Paragraf i Lovforslaget, Svækkelsesparagraffen; det